

- Пак дошеш някой. Чака долу.

- Кой е?

- Не знам. Не питах ^{ни} Михаила.

Ефросина гневно сбърчи вежди.

- Няли казах, че никого не приемам? Ако ще и сам василевс да дойде! Изпъдете го! Ако не иска да се махне - волска жилца. Който и да бил. Махни се!

След малко Пулхерия влезе смутена и уплашена.

- Непознатият се качи ^лгоре, без да пита никого, влезе в трапезарията и каза ^лда ти известим. Пресветла кира Ефросина, не сме виновни... 2321

Хетерата скочи като тигрица. Зави раменете си с никаква наметка от баха ^ли се отправи към западната част на къщата. По-голям дързостник не бе виждала през живота си. Ще ме помни - изсъска на себе си.

Но на прага на трапезарията спря като вкаменена.

Високата царствена осанка е там, изправена до прозореца, със скръстени на гърди ръце. Князът не чува леките стъпки и продължава да гледа навън, потънал в дълбок размисъл. Някаква треперяща ръка несмело докосва лакета му. Той трепва и се обръща. Колко бледно и тъжно е лицето му! Колко измъчен погледът! А на показалеца искри смарагдът.

С безкрайна нежност Ефросина дига ръце, обгръща раменете му и обляга глава на гърдите му. Хълцания разтърсват хубавите ѝ плещи. Иваница я гледа смаян.

- Какво има?

- От радост... - шепне жената, - аз вече не се надявах, че ще дойдеш...

Младежът бавно се освобождава от ръцете ѝ, сяда на една ракла и дълго я гледа втренчено.